

Τα Νέα

της Λέσχης

Καταδρομέων και Ιερολοχιτών

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΛΕΣΧΗΣ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ 7 Τ.Κ. 10561 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛ. 210 3237768-210 3235907 • FAX: 210 3213534 ΚΩΔ. 016392

ΕΤΟΣ 12^ο • ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ-ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2013 • ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 69 • ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΤΟ Δ.Σ. ΤΗΣ ΛΕΣΧΗΣ

Με καθαρή την καρδιά!

Του Υποστράτιγου ε.α. Γεωργαντά Κων/νου Αντιπροέδρου της Λέσχης

Το 2013 βαίνει προς το τέλος του. Εφιαλτικός χρόνος! Όλες οι ελπίδες μας διαψεύστηκαν. Όλες οι ευχές που διατυπώσαμε περίπου τέτοια εποχή πήγαν στο "βρόντο"! Τα οικονομικά επιτεύγματα ανακαλύπτουν συνεχώς νέες "τρύπες". Νέα κενά! Καινούργιες ανηφόρες μπροστά. Συνεχείς και αλληπάλληλες περικοπές στα εισοδήματα. Αυξήσεις στους φόρους. Νέοι φόροι. Λιγότερες και χειρότερες υπηρεσίες. Οι άνθρωποι σε κατάθλιψη. Οι Έλληνες δεν γελούν πια. Η αντίδραση γενική: όλοι εναντίον όλων με οποιαδήποτε αφορμή. Είμαστε έτοιμοι να σφαγούμε "δι' ασήμαντον αφορμήν". Έχασε ο Έλληνας την έμφυτη αισιοδοξία του; Την προσαρμοστικότητα του; Εκείνο που του έδινε τη δυνατότητα να επιβιώνει - και να δημιουργεί, και να μεγαλουργεί - μέσα σε οποιοσδήποτε δυσκολίες και αν εύρισκε εκεί που μετανάστευε ή κάτω από τρομακτικές εφιαλτικές συνθήκες και συμφορές που τον εύρισκαν εκεί που ζούσε (λημοί, λημοί, σεισμοί, καταποντισμοί, επιδρομές αλλοφύλων, μακροχρόνιες κατακτήσεις και με τι κατακτητές: Ρωμαίους, Τούρκους κ.ά.).

Φαίνεται να έχει καμφθεί η εσωτερική μας δύναμη αντιστάσεως να έχει αμβλυνθεί η οξεία αντίληψη που μας χαρακτήριζε ως λαό στην διαδρομή της ιστορίας μας να έχει διαταραχθεί η κρίση μας. Ρωγμές εμφανίζονται στο εσωτερικό μας μέτωπο. Τρίζει το εθνικό και το κοινωνικό μας οικοδόμημα. Κόπωση εμφανίζεται με αυξητικές τάσεις, στις τάξεις των κυβερνώντων. Τελεία άγνοια ή πλήρη αγνόηση της καταστάσεως επιδεικνύουν οι αντιπολιτευόμενοι.

Πάει, αυτό ήταν; Ζούμε τις τελευταίες στιγμές της ιστορικής παρουσίας μας ως Έθνος και ως ελεύθερο κράτος;

Όχι! Χίλιες φορές ΟΧΙ! Βέβαια. Όλα αυτά τα

αποτρόπαια και ανησυχητικά που αναφέραμε είναι πραγματικότητες που ζούμε. Αποτελούν όμως το μισό του μισοάδειου ποτηριού μας: είναι το άδαιο μέρος του. Υπάρχει και το γεμάτο!

Πρώτα πρώτα ακόμη ζούμε και συμπληρώνουμε

ένα ακόμη χρόνο ζωής και μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα ζήσουμε κι άλλον.

Ζούμε ακόμη σε μια όμορφη χώρα που εξακολουθεί να είναι ελεύθερο και ανεξάρτητο κράτος (να μην ξεχνάμε: δεν ήταν πάντα, και την ανεξαρτησία της και ελευθερία της την κέρδισε με θυσίες και αγώνες).

Δεν είναι τα πράγματα όπως τα θέλουμε. Δεν είναι όμως και τα χειρότερα από όσα ζήσαμε ή από όσα ζουν οι περισσότεροι άνθρωποι, οι περισσότερες χώρες στον πλανήτη.

Γι' αυτό πησιάζοντας προς το κλείσιμο του χρόνου ας αφήσουμε στην πάντα τα παράπονα, την οργή από τις αδικίες που υφιστάμεθα, την απώλεια πολλών απ' όσα είχαμε και βεβαίως την μη απόκτηση όσων ονειρευόμασταν. Ας ευχαριστήσουμε τον θεό για το γεμάτο μισό του ποτηριού μας που ευδόκησε να μας χαρίσει. Ας αφήσουμε να βγει στην επιφάνεια η ανθρωπιά μας και η αλληλεγγύη μας προς τους συνανθρώπους μας: κάνει καλό και σε μας και στους άλλους είναι αλληλωστε και θεία επιταγή.

Ας φροντίσουμε - όσο είναι δυνατόν - να καθαρίσουμε το μυαλό μας και την καρδιά μας - έστω και προσωρινά αυτό θα μας δώσει την δυνατότητα να αποηλεύσουμε την ανάταση και την τρυφερή και αιδιόδοξη ατμόσφαιρα των Αγίων Ημερών των Χριστουγέννων. Έτσι θα μπορέσουμε να μπούμε με αναπτερωμένη την ελπίδα στον καινούργιο χρόνο 2014.

"Δόξα εν υψίστοις θεώ και επί γης Ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία".

**Χαρούμενες Γιορτές
Ευτυχισμένος ο καινούργιος χρόνος
2014**

*Ο Πρόεδρος και τα μέλη του Δ.Σ.
εύχονται σε σας και τις οικογένειες σας
Χαρούμενα Χριστούγεννα και Ευτυχισμένη χρονιά!*

Πλήρωσαν την συνδρομή τους

A/A	ΒΑΘΜΟΣ Ή ΙΔΙΩΤΗΣ	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ	ΧΡΗΜΑΤ.	ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ
1.	Αντ/ρχης	ΑΡΑΜΠΑΤΖΗΣ ΜΙΧΑΗΛ	80,00	Για έτη 2012 & 2013
2.	Συντ/ρχης	ΑΣΗΜΑΚΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ	30,00	Για έτος 2013
3.	Αντιστράτηγος	ΒΑΪΤΣΑΣ ΤΙΜΟΛΕΩΝ	30,00	Για έτος 2013
4.	Έφ. Ανθ'ηγός	ΚΩΣΤΑΡΟΠΟΥΛΟΣ ΣΤ.	30,00	Για έτος 2013
5.	Έφ. Λοχίας	ΚΩΣΤΑΡΟΠΟΥΛΟΣ ΣΩΚΡ.	30,00	Για έτος 2013
6.	Κυρία	ΛΑΜΠΡΟΥ ΣΟΦΙΑ	30,00	Για έτος 2013
7.	Κύριος	ΜΠΡΑΤΗΣ ΖΗΣΙΜΟΣ	80,00	Για έτη 2011, 2012 & 2013
8.	Υποστράτηγος	ΣΒΩΛΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	30,00	Για έτος 2014
9.	Κυρία	ΣΟΥΡΑΒΛΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ	30,00	Για έτος 2013
10.	Κυρία	ΤΣΙΤΣΙΜΠΗ ΚΩΝ/ΝΑ	30,00	Για έτος 2013
11.	Υποστράτηγος	ΦΑΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	30,00	Για έτος 2014
12.	Έφ. Υποθ'γός	ΡΟΥΜΠΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	30,00	Για έτος 2013

Σημείωση: Αναγράφονται ΜΟΝΟΝ όσοι κατέβαλαν τη συνδρομή τους κατά το χρονικό διάστημα από 11 Σεπτεμβρίου μέχρι 15 Νοεμβρίου 2013 ημερομηνία επιδόσεως της ύλης για εκτύπωση.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Ευχαριστούμε θερμότατα τους παρακάτω για την ευγενική προσφορά τους με τα έναντι εκάστου χρηματικά ποσά για οικονομική ενίσχυση Λέσχης, επί πλέον της συνδρομής τους.

1.	Κ/Δ	ΚΟΥΚΟΥΝΑΣΟΥΛΗΣ ΑΘΑΝ.	20,00
2.	Κ/Δ	ΛΙΓΚΑΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠ.	20,00
3.	Κυρία	ΜΠΟΥΚΗ ΕΡΑΣΜΙΑ	150,00
4.	Κυρία	ΣΟΥΡΑΒΛΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ	30,00

ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΣΤΕΓΗΣ**ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ**

Θερμά ευχαριστούμε τα παρακάτω μέλη μας για την ευγενική προσφορά τους προς απόκτηση ιδιόκτητων γραφείων της Λέσχης μας.

1.	Αντ/ρχης	ΑΡΑΜΠΑΤΖΗΣ ΜΙΧΑΗΛ	20,00
----	----------	-------------------	-------

**ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΤΕ ΤΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΣΑΣ.
ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΠΟΡΟΣ ΤΗΣ
ΛΕΣΧΗΣ ΜΑΣ,
ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΑΠΝΟΗ ΜΑΣ!**

**ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΕΣΧΗΣ
ΚΑΤΑΔΡΟΜΕΩΝ & ΙΕΡΟΛΟΧΙΤΩΝ**

Τριμηνιαίο όργανο της Λέσχης
Καταδρομέων & Ιερολοχιτών

ΚΩΔ. 01 6392

ΓΡΑΦΕΙΑ: Παθ. Πατρών Γερμανού 7
Τ.Κ. 10561 ΑΘΗΝΑ
Τηλ. 210 3237768 & 210 3213534

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ Δ.Σ. ΛΕΣΧΗΣ
Χειρόγραφα δημοσιευμένα ή μη δεν επιστρέφονται

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ:
Το Δ.Σ. της Λέσχης

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ:
Υπτοχ. ε.α. Γεωργαντάς Κων/νος

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ:
Συντ/ρχης ε.α. Γατσούλης Ευάγγελος

Δημοσιογραφική επιμέλεια: ΔΕΣΜΟΣ
Εκτύπωση: Ν. Γ. Παπαδόπουλος
Ε. Γιάνναρη 5 Τ.Κ. 11853
Τηλ. 210 3468268 - 210 3467155

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Προς διευκόλυνσή σας
μπορείτε να καταθέσετε
τα χρήματά σας
στους παρακάτω
λογαριασμούς της
ΓΕΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ
με την παράκληση
να μας αποστέλλετε
την απόδειξη της Τραπεζής.
α. Για ετήσιες συνδρομές
ή οικονομική ενίσχυση
Λέσχης
αριθ. Λογαρ.
001 03017398-4
β. Για απόκτηση ιδιόκτητης
στέγης Λέσχης
αριθ. Λογαρ.
001 03018273-8

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

1. Ο Κ/Δ κ. **ΒΛΑΣΗΣ ΣΑΒΒΑΣ** κατέθεσε το ποσόν των εκατό ευρώ (100,00 €) ως Οικον. Ενίσχυση της Λέσχης

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

α. Του πατρός του **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΒΛΑΣΗ** και
β. Του αιμνήστου Στρατηγού **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΣΟΥΜΗ**

Το Δ.Σ. θερμά ευχαριστεί.

Ο ΑΓΝΟΣ ΝΙΚΗΤΑΡΑΣ

(Οπλαρχηγός του 1821)

*Ταπεινωμένος ο φτωχός Νικηταράς,
στον Πειραιά σε μια γωνιά της εκκλησιάς,
τον επιτρέψαν οι Αρχές να επατεί,
καθ' εβδομάδα μοναχά Παρασκευή.*

*Οι ενορίτες τον θωρούνε κι απορούν,
τόση σκληράδα οι Αρχές γιατί κρατούν,
σ' ένα ανδρείο και αγνό αγωνιστή!
Ποιος να τ' ακούσει κι αν μπορεί να τ' ανεχτεί;*

*Η φουστανέλλα, μισοτρύπια 'πο καιρό,
την εφορούσε από τον ξεσηκωμό.
Και το ανδρείο του το χέρι το δεξί
παρακαλεί για οβολό όποιονε δει.
Θεέ μου! Σε παρακαλώ γιατί, γιατί;
Ψάχνω να βρω πάνω στη Γη λίγη ντροπή.*

*Μια μέρα, μια Παρασκευή, πολύ πρωί,
απ' τη Ρωσία εκτελώντας διαταγή,
ο Προεβεντής περνά σκοπίμως απ' εκεί,
τον χαιρετά, τον πλησιάζει, τον 'μιλεί.*

*«Ω Στρατηγέ! Πώς κι είσ' εδώ», τον ερωτά
και τον κοιτά με λύπη τον Νικηταρά.
Εκείνος έγκαιρα το χέρ' αποτραβά,
να μην φανεί πως ζητιανεύει εκεί δια.*

*«Απολαμβάνω την ελεύθερη Πατρίδα», τ' απαντά
περήφανα, απλοϊκά, με νόημα, λακωνικά.
«Μα πώς εδώ, σ' αυτό το δρόμο καθιστός»!!!
Έτσι συμπλήρωσε ο ξένος σκεφτικός.*

*Κι απαντά αυτός με χάρη περισσή.
«Να, η πατρίδα, μου χορήγησε μια σύνταξη καλή
για να περνά καλά μα 'γω έχομαι' εδώ
έτσι μαθαίνω πως περνάει ο Λαός που αγαπώ.*

*Ο Πρόεδρος νόησε και διακριτικά
σαν φεύγ' αφήνει να του πέσ' ένα πουγκί,
γιομάτα λίρες που 'ν' χροσές για αμοιβή
στον ήρωα, τον ταπεινό Νικηταρά.*

*Μ' αυτός, τον ήχο του πουγγιού σαν τον γροικιά,
το παίρν' αμέσως και φωνάζει δυνατά:
«Ε καλοξένοι! Σου' χει πέσ' ένα πουγκί,
πάρετο.....»*

Μην και χαθεί αν κάποιος άγνωστος το βρει.

*Εκεί κοντά στη Βαγγελίστρια, κάτω στον Πειραιά,
Παρασκευή πρωί-πρωί εβλέπαν τον Νικηταρά
να ζητιανεύει, αβοήθητος, φτωχός,
της Μεσσηνίας ο αγνός οπλαρχηγός,
μέχρι που πέθανε ρακενόντος τυφλός.*

*Το χίλια οκτακόσια και τεσσαράκοντα εννιά,
κοσιεπτά του Σεπτεμβρίου το καμπαναριό κτυπά*

λυπητερά γιατί κηδεύαν τον αγνό Νικηταρά.

*Για το Λαό ήταν ημέρα προσευχής,
σ' αυτούς που κυβερνούσανε μέρα ντροπής.*

ΠΑΤΣΑΛΟΣ Ξ. ΚΩΝ/ΝΟΣ
Αντιστράτηγος ε.α.

Σημ. Ο Αντιστράτηγος ε.α. Κωνσταντίνος Πάτσαλος (ΣΣΕ Τάξεως 1959), είναι πατέρας του Συνταγματάρχου (ΠΖ) Καταδρομών Αναστασίου Πάτσαλου.

Η Μάχη στα Δερβενάκια.Θ. Βρυζάκης

ΚΟΠΗ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΑΣ - ΣΥΝΕΣΤΙΑΣΗ

18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2014

Η καθιερωμένη Τελετή της Κοπής της Βασιλόπιτας και η Συνεστίαση των Μελών και Φίλων της Λέσχης θα πραγματοποιηθούν την **18ην Ιανουαρίου 2014 (Σάββατον)** και από 21.00 ώρα εις την Αίθουσα Τελετών της Λέσχης Αξιωματικών Ενόπλων Δυνάμεων (Λ.Α.Ε.Δ.) στην πηλατεία ΠΑΥΛΟΥ ΜΕΛΑ (οδός Ρηγίλλης).

Στην όλη Τελετή δύνανται να συμμετάσχουν Συγγενικά και Φιλικά πρόσωπα των Μελών. Η τιμή του Ατομικού Δελτίου Συμμετοχής, ορίσθη στο ποσό των εικοσιπέντε (25) ευρώ, δια του οποίου καλύπτονται:

Τα εδέσματα, η μουσική, τα δικαιώματα του προσωπικού της ΛΑΕΔ, ο Φ.Π.Α. και η κατ' επιθυμία κατανάλωση Οίνου, Ζύθου, Αναψυκτικών και Εμφιαλωμένου ύδατος.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

α. Δια επισκέψεως στα γραφεία της Λέσχης ή τηλεφωνικώς στον αριθμό 210-3235907 από την 2αν Ιανουαρίου (Πέμπτην) μέχρι την 14ην Ιανουαρίου 2014 (Τρίτην) καθ' εκάστην πηνη Σαββάτου και Κυριακής και από τις 09.00 ως τις 12.00.

β. ΟΧΙ δηλώσεις Συμμετοχής **ΜΕΤΑ** την 14ην Ιανουαρίου 2014 (Τρίτην), διότι θα έχουν γίνει οι αναγκαίες παραγγελίες και προμήθειες υπό το CATERING και οι δεσμεύσεις της Λέσχης έναντι της Λ.Α.Ε.Δ.

γ. Οι δηλούντες Συμμετοχή για φιλικά τους πρόσωπα, πρέπει να δώσουν τα στοιχεία αυτών για να αποφευχθούν διπλές δηλώσεις ή και αγορά δελτίων συμμετοχής για τα ίδια πρόσωπα.

δ. Τρεις (3) ημέρες **ΠΡΟ** της εκδηλώσεως πρέπει ο δηλώσας συμμετοχή να επιβεβαιώσει τη συμμετοχή τηλεφωνικώς ή να αγοράσει το ή τα Δελτία Συμμετοχής, αλλιώς θεωρείται **ΜΑΤΑΙΩΘΕΙΣΑ**.

ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ ΔΕΛΤΙΩΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

α. Από την 8ην Ιανουαρίου 2014 (Τετάρτην) μέχρι την 14ην Ιανουαρίου 2014 (Τρίτην) και από τις 09.00 έως τις 12.00 καθ' εκάστην ημέραν πηνη Σαββάτων και Κυριακών, και **ΜΟΝΟΝ** από τα Γραφεία της Λέσχης.

β. Προμήθεια Δελτίων Συμμετοχής στην Αίθουσα της ΛΑΕΔ κατά την ημέρα της εκδηλώσεως **ΔΕΝ** είναι δυνατή διότι κατά το παρελθόν προέκυψαν μικροπροβλήματα και παρεξηγήσεις λόγω της μαζικής προσελεύσεως των Συμμετασχόντων **ΠΡΟ** της ενάρξεως της Εκδηλώσεως και της εντόνου απασχολήσεως των οργάνων της Λέσχης κατ' αυτήν.

ΑΚΥΡΩΣΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

Μετά την 14ην Ιανουαρίου 2014 (Τρίτην) δεν γίνεται **ΑΠΟΔΕΚΤΗ** η **ΑΚΥΡΩΣΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ** και ευνόητο, **ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ** τα χρήματα των **ΑΚΥΡΟΥΜΕΝΩΝ** δελτίων συμμετοχής, διότι θα έχει γίνει η αριθμητική παραγγελία των εδεσμάτων στο CATERING και λογικόν

είναι να μην επιβαρυνθεί η Λέσχη την αξία αυτών εκτός αν προσέλθουν **ΕΚΤΑΚΤΩΣ** στην ΛΑΕΔ άτομα, οπότε οι ακυρούντες την συμμετοχή των πρέπει να έχουν επιστρέψει στη Λέσχη τα ακυρωθέντα Δελτία Συμμετοχής ίνα διατεθούν υπ' αυτής.

ΤΑΚΤΟΠΟΙΗΣΗ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΩΝ ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ

α. Υπόψη ότι, οι τράπεζες της ΛΑΕΔ είναι ροτόντες των οκτώ ως δέκα ατόμων και ότι, λόγω της περιορισμένης χωρητικότητας της αίθουσας, τυχόν κενές θέσεις υποχρεωτικώς, θα διατεθούν εις άλλους συμμετέχοντες.

β. Κατά την ημέρα της εκδηλώσεως **ΔΕΝ** υπάρχει δυνατότης ικανοποιήσεως πρόσθετων (έκτακτων) ατόμων **ΠΕΡΑΝ** των δηλωθέντων, διότι η προσθήκη καθισμάτων και κατά μείζονα λόγο τραπεζιών, τα οποία αποκλείει η ΛΑΕΔ, κλείνουν τους διαδρόμους κυκλοφορίας του προσωπικού της αίθουσας και των συμμετεχόντων, **ΕΚΤΟΣ** εάν διαπιστωθεί **ΜΗ** προσέλευση, βεβαίως μέχρι ορισμένης ώρας, ατόμων που έχουν αγοράσει Δελτία Συμμετοχής.

ΧΩΡΟΙ ΣΤΑΘΜΕΥΣΗΣ ΟΧΗΜΑΤΩΝ

Λίαν περιορισμένες θέσεις **ΠΡΟ** και **ΠΕΡΙΞ** του κτιρίου της ΛΑΕΔ και στις πέριξ οδούς. Μεγάλη πιθανότης θέσεων στο παρακείμενο πολυτελές «**PARKING POLIS**» επί της γωνίας της Ρεωφ. Βασ. Κωνσταντίνου και της οδού Ριζάρη.

ΠΕΡΑΣ ΠΡΟΣΕΛΥΣΕΩΣ ΣΤΗΝ Λ.Α.Ε.Δ.

Η 20.45 ώρα, καθόσον η τελετή θα αρχίσει **ΑΚΡΙΒΩΣ** την 21.00 ώρα.

Το γραφείο Δημ. Σχέσεων
Γεώργιος Παπαδόπουλος
Αντιστράτηγος ε.α.

**ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΟΛΟΥΣ
ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΑΣ
ΣΑΣ ΘΕΛΟΥΜΕ ΚΑΙ Η ΛΕΣΧΗ ΣΑΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ**

3^{ος} ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΜΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΜΕΣΑ

Το δυναμικό του Έλληνα στον πόλεμο και την ειρήνη

Η ιστορική ευθύνη κάθε ανθρώπινης κοινωνίας αποδεικνύεται αξιόπιστη και συντελεί, μαζί με την παράδοση, στην ανόρθωση του ανθρώπινου δυναμικού για να αντιμετωπίζει τα δυναμικά γεγονότα, όχι μόνον με επιτυχία, αλλά και να δίδει φως στην ανθρωπότητα για ένα καλύτερο μέλλον των γενεών που έρχονται και την ανάδειξη αξιόπιστου ανθρώπινου πολιτισμού.

Η μάνα Ελλάδα είναι η πρώτη παγκοσμίως Πατρίδα που αναδεικνύει τα ιστορικά δυναμικά γεγονότα, δίδοντας φως στην ανθρωπότητα για ένα καλύτερο μέλλον και αξιοπιστία ανθρώπινου πολιτισμού.

Ένα πρόσφατο ιστορικό δυναμικό γεγονός είναι ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, όπου κατεγράφη εις την Παγκόσμια Ιστορία ως Έτος του 1940 όταν το έτος 1940 η Ελλάδα κράτησε αντίσταση εναντίον Γερμανών και Ιταλών 219 ημέρες, ενώ οι χώρες της Ευρώπης έπεσαν μετά από αντίσταση 1-2 ημερών και οι μεγάλοι ηγέτες εξεφράστησαν με τους καλύτερους επαίνους.

Οι μεγάλοι ηγέτες εξεφράστησαν με τους καλύτερους επαίνους για το ΟΧΙ της Πατρίδας μας, όπως ο Πρόεδρος των Η.Π.Α. Ρούζβελτ, εδήλωσε:

«Είτε περνούσαν 3 ηεπτά ή 3 αιώνες, η αιωνία Ελλάς, θα έλεγε το ΟΧΙ!».

Ο Τσώρτσιλ πρωθυπουργός της Αγγλίας:

«Από του λοιπού δε θα λέμε ότι οι Έλληνες πολεμούσαν ήρωες, αλλά οι ήρωες πολεμούσαν Έλληνες».

Ο Στρατηγός Ντε Γκωλ της Γαλλίας «Χρωστώ αιωνία ευγνωμοσύνη στην αιωνία Ελλάδα».

Και η πιο συγκινητική δήλωση ήταν του Ιωσήφ Στάλιν, Προέδρου της Ρωσίας: «Στη Βουλγαρία θα μπορούμε ως τιμωροί. Στη Σερβία ως ελευθερωτές και στην Ελλάδα ως προσκυνητές».

Ο δε Στρατηγός Ζούκωφ, ποντιακής καταγωγής: «Η Μόσχα εσώθη χάριν της αντιστάσεως των Ελλήνων».

Ακόμη και αυτός ο δολοφόρος των λαών Χίτλερ εδήλωσε «Χάριν της ιστορικής δικαιοσύνης, είμαι υποχρεωμένος να είπω ότι ο Έλληνας στρατιώτης επολέμησε με απαρύμιλλον θάρρος και υψίστη περιφρόνηση προς τον θάνατον όσον κανείς λαός».

Ευλόγως, θα ερωτήσει κανείς πού οφείλεται το γεγονός αυτό; Η απάντηση είναι εις την αγνή πατριωτική συνείδηση και εις την αληθινή Ορθόδοξη Χριστιανική πίστη του ελληνικού λαού και την αξιόπιστη πολιτική και στρατιωτική ηγεσία που το πιστεύω του ήταν, όπως το διατύπωσαν οι ήρωες Θεόδωρος Κολλοκοτρώνης, Μακρυγιάννης, Καραϊσκάκης και άλλοι.

«Αγωνιστήκαμε για του Χριστού την Πίστην την Αγίαν και της Πατρίδος την Ελευθερίαν». Χαρακτηριστική ήταν η ευχή της ελληνίδας μάνας όταν το παιδί της έφευγε για στρατιωτής «στο καλό και η Παναγιά μαζί σου» κάνοντας τον σταυρό της και η εθνική μας τραγουδίστρια Σοφία Βέμπο, τραγούδησε με καμάρι «Παιδιά της Ελλάδος παιδιά, που σκληρά στα βουνά πολεμάτε, στην γλυκιά Παναγιά προσευχόμαστε όλες να έρθετε ξανά».

Όταν οι Γερμανοί εισήλθαν στην Αθήνα, ένας λοχαγός Γερμανός με στρατιώτες, ανέβηκε στην Ακρόπολη για να ανεβάσει στον ιστό της Γερμανική Σημαία. Είχε απομείνει ο μόνος φρουρός της Ελληνικής σημαίας, Κωνσταντίνος Κουκίδης. Όταν τον διέταξαν να κατεβάσει την σημαία, αρνήθηκε και την κατέβασαν οι Γερμανοί όπου του την έδωσαν. Τότε ο εθνομάρτης ήρωας Κωνσταντίνος Κουκίδης, έκανε τον σταυρό του, τυλίχθηκε την σημαία και έπεσε από το βράχο της Ακροπόλεως και σκοτώθηκε. Για αυτό το γεγονός ο Μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Χρυσάνθος γράφει στο ημερολόγιό του «είμαι βαθύτατα θρηνημένος μέχρι θανάτου», και ο μετέπειτα πολιτικός Νικόλαος Μαγκάκης το γράφει στο ημερολόγιό του, ο παγωτατζής και ο γιος του υπήρξαν, μάρτυρες που πήραν την σορό και έθαψε στο νεκροταφείο και το αναφέρουν.

Ο Απόστολος Σάντας που κατέβασε την Γερμανική Σημαία από την Ακρόπολη ομολογεί «πήρα θάρρος από την μεγαλοψυχία του Κωνσταντίνου Κουκίδη».

Ο Γερμανός λοχαγός κατέβηκε από την Ακρόπολη και το αναφέρει στο Γερμανό στρατιωτικό διοικητή των Αθηνών και ο οποίος ενημέρωσε τον Χίτλερ για το γεγονός της μεγαλοψυχίας της θυσίας του ήρωα Κωνσταντίνου Κουκίδη.

Αμέσως ο Χίτλερ διέταξε η Ελληνική Σημαία να παραμείνει στην θέση της και να στηθεί ιστός για την Γερμανική Σημαία. Η Ελλάδα ήταν η μόνη χώρα από τις καταληφθεί-

Παναγιώτης Α. Δρακάτος Ομότιμος καθηγητή Πανεπιστημίου Πατρών*

σες υπό την Γερμανία χώρες, που επιτρέπη να έχει αναρτημένη την Ελληνική Σημαία.

Συζητώντας με τον φίλο και συνάδελφο πρόεδρο της Ακαδημίας Επιστημών της Ρωσίας Konstantin Frolov. Για τις σχέσεις Ελλάδος-Ρωσίας, σχετικά με την παγκοσμιοποίηση αναφερθήκαμε στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, διότι η παγκοσμιοποίηση είναι ο Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος με οικονομικά μέσα και η στρατηγική της παγκοσμιοποίησης περνάει από Ελλάδα, Βαλκάνια, Ρωσία, Ουκρανία, Αζερμπαϊτζάν.

Ο Konstantin Frolov ο οποίος συμμετείχε ως νέος στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, κατά την επίθεση των Γερμανών την 21η Ιουνίου 1941 εναντίον της Ρωσίας, μου εδήλωσε: Εμείς οι Ρώσοι διδαχθήκαμε από εσάς τους Έλληνες πολίτες, και όπως: Η Ρωσία μάνα όταν το παιδί της πήγαινε στρατιώτης, δημοσίως, έκανε το σταυρό της και ευχόταν «στο καλό και η Παναγιά μαζί σου», το οποίο πήρε από την Ελληνίδα μάνα. Υπόψη ότι η Ρωσία μάνα απηγορεύετο από το άθεο καθεστώς να κάνει τον σταυρό της.

Επίσης, όταν οι Γερμανοί έφθασαν στις 12 Δεκεμβρίου 1941, 12 χιλιόμετρα έξω από τη Μόσχα, ο Στάλιν κάλεσε τους στρατηγούς του, που ήταν όλοι δικοί του, μετά την ερυθρά τρομοκρατία, που απεδείχθη αργότερα ότι ήταν Εβραίοι, και είπε «θα σώσουμε την Μόσχα;». Καμία απάντηση. Τότε, κάλεσε έναν στρατηγό που τον ετύφλωσαν και ήταν φυλακισμένος, αντίθετος με το κομμουνιστικό καθεστώς, και τον ρώτησαν να πει την γνώμη του για να σώσουν την Μόσχα. Η απάντηση του ήταν, είμαι αντίθετος με το καθεστώς αλλά αγαπώ την πατρίδα μου. «Ανοιξτε τις εκκλησίες να προσεύχεται λαός και στρατός».

Το ίδιο έλεγε και η μάνα του Στάλιν «Μην τα βάζεις με την εκκλησία». Η απάντηση του Στάλιν «Ανοιξτε τις εκκλησίες να προσεύχεται λαός και στρατός».

Ετέθη σε εφαρμογή στο σχέδιο Ζούκωφ, να επιτεθούν εκ των όπισθεν στις Γερμανικές γραμμές, αλλά το χιόνι ήταν τόσο πολύ που δεν μπορούσαν να κινηθούν άρματα, οχήματα ή πεζοί. Υπάρχει ντοκιμαντέρ που δείχνει αυτά τα παιδιά να μπαίνουν σε εκκλησίες, να κάνουν το σταυρό τους και τις νύχτες να μπαίνουν σε αεροπλάνα, χωρίς αλεξίπτωτα, διότι χρειαζόντουσαν χιλιάδες, και να πέφτουν από ύψος 70-100 μέτρα μέσα στο χιόνι, πίσω από τις Γερμανικές γραμμές, με απώλειες 80% και ήταν η κύρια αιτία αιφνιδιασμού υποχωρήσεως των Γερμανικών μεραρχιών.

Ο Στάλιν διατάσσει για την νίκη παρέλαση στην Κόκκινη Πλατεία όπου έχει στα δεξιά του τον Πατριάρχη πασών των Ρωσίων και τον εξυμνεί για την στάση της Ορθόδοξης Ρωσικής Εκκλησίας.

Και πάλιν ο αγωνιστής Konstantin Frolov μου εδήλωσε «Αυτό το θάρρος το πήραμε από την μεγαλοσύνη της θυσίας του Κωνσταντίνου Κουκίδη».

Η εθνική αντίσταση στην Ελλάδα ήταν η πιο ισχυρή από όλες τις κατεχόμενες χώρες από τους Γερμανούς και Ιταλούς.

Τα μέτρα των Γερμανών ήταν τόσο σκληρά, όπως αναλύει ο εξαίρετος αναλυτής και συγγραφέας Ιωάννης Ασλανίδης, αντιστρατήγος ε.α., ήταν τόσο σκληρά και αναφέρονται στο συνημένο δελτίο της Ελληνοαμερικανικής Ένωσης Stratokoros = στρατοκόπος που συγκροτείται από Έλληνες της Αμερικής.

Ο Ερυθρός Σταυρός, όταν ήλθε στην Ελλάδα, εδήλωσε στους Γερμανούς «αν συνεχιστούν αυτά τα σκληρά μέτρα, τότε αυτός ο λαός θα αφανιστεί».

Αυτά γράφονται για να καταδείξουν το δυναμικό του Έλληνα στα δυναμικά γεγονότα, διότι σήμερα έχουμε 3ο Παγκόσμιο Πόλεμο με οικονομικά μέσα και η στρατηγική της παγκοσμιοποίησης άρχισε, όπως αναφέρθηκε από Ελλάδα. Δεν το λησμονούμε να κάνουν πόλεμο με τους Έλληνες με πολεμικά μέσα.

Συμπέρασμα

Είναι επιτακτική ανάγκη η πολιτική ηγεσία της Ελλάδος να συνειδητοποιήσει την αξιόπιστη πατριωτική συνείδηση και την αληθινή ορθόδοξη χριστιανική πίστη για να αντιμετωπίσει τον πόλεμο αυτόν.

Έλληνες πολίτικοί

Μελετήστε τους παγκοσμίους Έλληνες φιλοσόφους: Σωκράτη, Πλάτωνα, Αριστοτέλη οι οποίοι δηλώνουν ότι οι πολίτικοί δεν εξυπηρετούν την Δημοκρατία αλλά το προσωπικό τους συμφέρον. Ο δε νόμος του Περικλή επιτάσσει: Όποιος θέλει να ασχοληθεί με την πολιτική θα πουλήσει όλη του την περιουσία και θα την δώσει στους φτωχούς. Τότε θα εισέλθει στην πολιτική φτωχός.

Η αξιοπιστία και η απόδειξη του δυναμικού του Έλληνα είναι παγκοσμίως ανώτερη.

Αρκεί μόνο να αναφερθεί ότι κατά την διάρκεια της Γερμανικής και Ιταλικής κατοχής είχαμε περισσότερες καταστροφές σε ανθρώπινα θύματα και υλικές ζημιές και μετά τη λήξη του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου η Ελλάδα ήταν η πρώτη από τις δικές μας δυνάμεις με τον μεγαλύτερο ρυθμό ανάπτυξης από όλες τις χώρες του κόσμου με δεύτερη την Δυτική Γερμανία και την Ιαπωνία που είχαν πάρει τα υπέρογκα κεφάλαια των πολυεθνικών εταιριών της Αμερικής.

Επίσης το έτος 1999, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, που σήμερα ηγείται του 3ου Παγκοσμίου Πολέμου με οικονομικά μέσα στους ανεπτυγμένους και με πολεμικά στους υπανάπτυκτους όπως Αφγανιστάν, Πακιστάν, Ιράκ, Λιβύη για τα πετρέλαια, σε μια μελέτη απεδείχθη ότι οι Έλληνες έχουν διπλάσια απόδοση από τους Γερμανούς και για αυτό η Μέρκελ θέλει να φέρει γερμανικές επιχειρήσεις στην Ελλάδα με διπλάσια παραγωγή και μισά λεφτά στους Έλληνες εργαζομένους.

Έλληνες πολίτικοί

Τα γράφουμε αυτά υπεύθυνα για να κατανοήσετε την ευθύνη που έχετε απέναντι του Ελληνικού λαού και του έθνους γενικότερα.

Η στρατηγική της παγκοσμιοποίησης περνάει, όπως αναφέρθηκε από Ελλάδα αλλά δεν το λησμονούμε να τα βάλουν με τους Έλληνες με πολεμικά μέσα για αυτό το σχέδιό τους είναι να αλλοιώσουν την ένδοξη Ιστορία και Παράδοσή μας, Εκκλησία, Παιδεία, Οικογένεια, Ένοπλη Δύναμις. Π.χ. είναι δυνατόν από το έτος 1983 να αλλοιώνεται η Ιστορία στα σχολεία του δημοτικού και γυμνασίου και έχουν σβήσει τα ιστορικά γεγονότα, τα πιο ένδοξα παγκοσμίως, και να αντικαθιστάται με μαγειρική, sex και άλλα ευτράπελα. Αυτά ασφαλώς είναι γραμμένα από γνωστούς και μάλιστα αμειβόμενους, παρά το γεγονός ότι οι πράξεις τους αυτές δεν είναι τίποτε άλλο παρά δοσίλογων και προδοτών της Πατρίδος, μέχρι δε σήμερα καμία Ελληνική κυβέρνηση δεν έχει λάβει θέση για το κατάντημα αυτό.

Δεν είναι δυνατόν οι περικοπές σε μισθούς και συντάξεις να έχουν φθάσει στο 50% έως 70% και να υπάρχει πρόβλημα πείνας σε μεγάλο πλήθος του ελληνικού λαού, όταν μια μελέτη έδειξε ότι οι αμοιβές σας δεν έχουν μειωθεί και φθάνουν στις 17.000 € τον μήνα, ακόμη δε διορίζεται ως δήθεν σύμβουλος ξένους του Δ.Ν.Τ. με 172.000 € τον μήνα ή και δικούς σας με 25.000 € το μήνα.

Δεν διαφεύγει από κανέναν Έλληνα ότι έχετε πλουτίσει με την πολιτική, είστε όλοι βουτυρόπαιδα, που δεν έχετε εργασθεί ποτέ σας και ποία είναι η απόδοση της εργασίας σας αυτήν την εποχή.

Μην ξεχνάτε ότι και παλιότερα πολίτικοί έφευγαν φτωχοί όπως ο Πλαστήρας το βράδυ εμοίραζε τον μισθό του στους φτωχούς, και όταν πέθανε, η αδελφή του Πλαστήρα πουλούσε τα παράσημά του για να ζήσει.

Εάν είστε πραγματικοί Έλληνες πολίτικοί, ακοιουθήστε αυτήν την ηβέντικη παράδοση που ξεκινάει από τους αρχαίους μας προγόνους Σωκράτη, Πλάτωνα, Αριστοτέλη, Περικλή και νεώτερα Πλαστήρα, κ.ά., δίνοντας φως στην ανθρωπότητα όπως έδωσαν οι Έλληνες του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου. Ήλθε η ώρα να πράξετε το ιερό αυτό καθήκον σας.

* Ο Παναγιώτης Δρακάτος, μέλος της Λέσχης μας, είναι διακεκριμένος Πανεπιστημιακός καθηγητής και Μέλος:

- Της Ακαδημίας Μηχανικών Περιβάλλοντος των Ηνωμένων Πολιτειών
- Της Ακαδημίας Επιστημών της Ρωσίας
- Της Ακαδημίας Επιστημών και Τεχνών της Ευρώπης
- Της Ακαδημίας Επιστημών της Νέας Υόρκης
- Τιμητικό Ισόβιο Μέλος της Διεθνούς Ενώσεως Αμερικανών Μηχανολόγων Μηχανικών
- Διακεκριμένος ομιλητής της Διεθνούς Ενώσεως Αμερικανών Μηχανολόγων Μηχανικών
- Της Ενώσεως Επιστημόνων Μηχανικών της Ρωσίας
- Εκπρόσωπος της Ελλάδος στον Ο.Η.Ε./Επιτροπή Επιστήμης και Τεχνολογίας για την Ανάπτυξη.

Ένα λιβελλογράφημα για την 28^η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Διάβασα στην εφημερίδα «ΑΥΓΗ» της 27ης Οκτωβρίου 2012, άρθρο δημοσιογράφου με τίτλο: «28η Οκτωβρίου: Ο πόλεμος που τελικά δεν ήταν τρικούμπερο γλέντι», και έμεινα έκπληκτος, κατάπληκτος και με πολλά ερωτηματικά για το σκεπτικό μερίδας σημερινών Ελλήνων, ιδίως αρθρογράφων, που υποτίθεται ότι θα πρέπει να διαμορφώνουν την κοινή γνώμη ή να εκφράζουν τις προσωπικές των απόψεις, βέβαια πάντα τεκμηριωμένες με δικαιολογητικές σκέψεις και χωρίς έκφραση αισθητού μίσους, διότι τότε αυτοί είναι ακατάλληλοι για το δημοσιογραφικό λειτούργημα.

Κατά την προσωπική μου γνώμη δεν κατακρίνω την προσωπική άποψη του δημοσιογράφου ότι δηλ.: «... Η 28η Οκτωβρίου δεν σήμαινε ούτε την ενότητα, ούτε το μεγαλείο του έθνους, αλλά την είσοδο της Ελλάδος σε ένα παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο». Επειδή είναι άποψη, έστω και ατεκμηρίωτη, είναι σεβαστή, όσο και αν πικραίνει το πανελλήνιο και προσβάλλει την παγκοσμίως αναγνωρισμένη προσφορά του ηρωικού αγώνα των Ελλήνων, στην συντριβή του φασισμού, αναγνωρισμένης και με ευγνωμοσύνη, ακόμη και από το Σταλινικό καθεστώς της Κομμουνιστικής τότε Σοβιετικής Ενώσεως.

Ήθελα προτού κλείσω την ενότητα αυτή, να ενημερώσω τον εν λόγω δημοσιογράφο, που ασφαλώς ήταν τότε αγέννητος, οι δε γνώσεις του, προέρχονται από την λαθεμένη παιδεία κάποιων ινστρουκτόρων της Σταλινικής Εποχής, ότι αυτή την θεωρία που μας αναπτύσσει στο δημοσίευσμά του, είναι αυτή του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος της εποχής εκείνης, αλλιώς! όσο ίσχυε μεταξύ Σοβιετικής Ενώσεως και Γερμανίας το σύμφωνο «Μολότοφ – Ρίμπερτροφ». Όταν η Γερμανία καταπάτησε μονομερώς το σύμφωνο αυτό και άρχισε ν' απειλείται και η Σοβιετική Ένωση, τότε! το Κ.Κ.Ε. συμφώνησε με τον πόλεμο εναντίον του Ιταλικού φασισμού και των Γερμανών και μάλιστα με πολλούς θυσίες και στο Αλβανικό και στο Μακεδονικό μέτωπο εναντίον των επιτιθεμένων Γερμανών, από τα εδάφη της Βουλγαρίας και στην εθνική εν συνεχεία αντίσταση αργότερα κατά των κατακτητών. Καλόν είναι να διαβάζουμε τουλάχιστον την πρόσφατη Ιστορία της πατρίδος μας, που είχε μάλιστα παγκόσμια ακτινοβολία.

Εκεί όμως που θα σταθώ με θλίψη και πικρία στο **λιβελλογράφημα** αυτό είναι οι **ανακρίβειες** και η **φρασεολογία** μίσους που διέπουν το όλο κείμενο.

Πρώτον: Γράφει: «...η άγρια σύγκρουση στα βουνά της Ηπείρου, έδειξε ανάγλυφα την ταξική της φύση. Στις πρώτες γραμμές φτωχοί άνθρωποι, πέθαιναν από την γάγγραινα, έθλωναν από την ψείρα, περίμεναν απειλησμένα τροφή. Πιο πίσω οι Αξιωματικοί με τις ορντινάντσες τους έδιναν τις διαταγές...». Ο αγαπητός αρθρογράφος φαίνεται με τα γραφόμενά του, ούτε καν υπηρέτησε στον Στρατό, εννοώ να λάβει μέρος έστω σε μια άσκηση μάχης για να δει ότι, οι μάχες δίνονται από τους στρατιώτες με τους αντίστοιχους ηγέτες των, που είναι μπροστάρηδες. Ας μας πει ο Αγαπητός αρθρογράφος αυτών, εάν έχει ακούσει ή έχει διαβάσει ποτέ, ένας Στρατός που πέθαινε από γάγγραινα και χωρίς τροφή και χωρίς αξιωματικούς (Ηγέτες), να έχει κατατροπώσει έναν υπέρτερο σε προσωπικό, πολεμικά μέσα και με πρωτοβουλία διεξαγωγής επιχειρήσεων Στρατό. Εγώ δεν ξέρω. Έπρεπε να είχε ακούσει τουλάχιστον από πρωτεργάτες του έπους του 40, Έλληνες και Ιταλούς, σε κάποιες Ιστορικές εκπομπές, να περιγράφουν το ηθικό των Ελλήνων μαχητών και το σθένος των κατά την διεξαγωγή της Μάχης. Θα έπρεπε ο αρθρογράφος προτού ασχοληθεί με το θέμα αυτό να γνωρίζει ότι: ένας Στρατός είναι αξιόμαχος, όταν έχει **Υλικό, εκπαίδευση** και **Ηθικό**. Η Υπερδύναμη του Ελληνικού Στρατού, ήτο το Ακαταμάχητο Ηθικό του, το οποίο σφυρηλατήθηκε, από την Οικογένεια, την παιδεία της Πατρίδος του και τους στρατιωτικούς του Ηγέτες. Εν αντιθέ-

Του Αντιστρατήγου ε.α.
Ι. ΑΣΛΑΝΙΔΗ Επιτίμου Δκτού της ΣΣΕ

σει με τον Ιταλικό Στρατό, ενώ διέθετε πολύ περισσότερες Δυνάμεις, άριστα εκπαιδευμένες με μέσα πολέμου ποηλά και σύγχρονα, αλλιώς στερείτο **Ηθικού**. Εις ότι αφορά την υποκειμενική και πέρα ως πέρα άδικη περιγραφή «...πίσω οι Αξιωματικοί με τις ορντινάντσες τους...» σας ενημερώνω: πως μπορεί να δικαιολογήσει το ότι, μέσα στους 12.000 νεκρούς Έλληνες μαχητές του Έπους του 40, οι 840 είναι αξιωματικοί και άλλοι 400 περίπου τον αριθμό Ανάπηροι πολέμου από κρουπα-

γήματα και ακρωτηριασμούς στα στρατιωτικά χειρουργεία εκστρατείας;

Δεύτερον: Σε άλλο σημείο του λιβελλογραφήματος του γράφει ο Δημοσιογράφος: «...Η Αλήθεια είναι ότι ήταν ο μορφοβόλος του εδάφους, το βεβιασμένο της Ιταλικής Επίθεσης, με όλες τις δυσκολίες ανεφοδιασμού από τα ακατάλληλα λιμάνια της Αλβανίας...».

Εδώ, δυστυχώς ο Έλληνα Αρθρογράφος προσπαθεί να μειώσει, το μέγεθος του επικού Αγώνα των Ελλήνων μαχητών, προσπαθώντας να παρουσιάσει ανέτοιμους και με προβλήματα τους επιτιθέμενους Ιταλούς. Βέβαια αποσιωπά τον Επικό αγώνα των Ελλήνων, εάν βέβαια το ξέρει, στο υψ. 731 και την μεγάλη προετοιμασία και προπαρασκευή των Ιταλών για την μεγάλη Εαρινή επίθεση παρουσία και του Μουσολίνι εις το μέτωπο, που δεν είχε καλύτερη τύχη από τις άλλες επιθέσεις. Έλεος αγαππητέ μου τόσο τυφλό μίσος.

Τρίτον: Σ' άλλο σημείο γράφει «...Στην πορεία μάθαμε πως και σε άλλα Συντάγματα έγιναν παρόμοιες δίκες για μικρές πειθαρχικές παραβάσεις και επακολούθησαν διαδοχικές εκτελέσεις, κατά περίεργη συγχορία μόνο Μακεδόνων που μιλούσαν την σλαβική γλώσσα και όλοι τους σχεδόν ήταν χαρακτηρισμένοι «Βουλγαροκομμουνιστές». Ψευδέστατο και συκοφαντικό, διότι ο Στρατιωτικός Κανονισμός του Στρατού εσωτερικής λειτουργίας όπως ελήγετο τότε (Σήμερα ΣΚ 20-1), αναφέρει σαφώς εν ειρήνη και εν πολέμω ποιες ποινές επιβάλλονται, ανάλογα με το παράπτωμα και αυτές είναι **επίπληξη, περιορισμός, κράτηση, φυλάκιση, αυστηρά φυλάκιση** και εν πολέμω σε περιπτώσεις μόνο εθνικής προδοσίας ή κατασκοπείας εις βάρος της Πατρίδας **εκτέλεση**. Υπ' όψιν στην πατρίδα μου την Δράμα υπήρχαν Βουλγαρόφωνοι ποηλοί, που το Βουλγαρικό καθεστώς κατοχής, του 1940-44 τους σάπισε στο ξύλο και αυτοί πέθαναν με την φράση «άσαμ κρεκ» δηλ. εγώ είμαι Έλληνας. Τότε δεν υπήρχαν βουλγαρόφωνοι Έλληνες Κομμουνιστές, όσοι έγιναν είναι μετά το αλβανικό έπος. Το ξέρω γιατί κατάγομαι από την Δράμα της Μακεδονίας.

Αυτά που διάβασα στο δημοσίευμα αυτό, είναι κακομοιριά, μνησικακία, είναι άγνοια και δείχνει τις αδυναμίες του Ελληνικού λαού, που ποηλοί με αφορμή τον ένα ή τον άλλο λόγο παρουσιάζουν την πατροπαράδοτη αμαρτία που μας ακολουθεί την «δικόνοια». Θα χειροκροτούσα τον αρθρογράφο εάν επισήμανε, το άδοξο τέλος της εποποιίας του 40 και την πικρία του Ελληνικού λαού, για την αθέτηση των υποσχέσεων των Συμμάχων, με εξαιρουμένης και της τότε Σοβιετικής Ενώσεως και μας υπενθύμιζε την Λαϊκή Μούσα, με τη φωνή της αθησμόνητης Σοφίας Βέμπο να τραγουδάει: «... κι αν σου τη σκάσανε με μπαμπεσιά, οι σύμμαχοι στην μοιρασιά, κάνε κουράγιο Ελλάδα μας να μην μας αρρωστήσεις, γιατί το θέλει ο Θεός να ζήσεις και θα ζήσεις».

Επί τέλους κάποτε η θυσία αυτή των Ελλήνων ας γίνει σάλπισμα ενότητας και προσήλωσης στα ιδανικά της Ελευθερίας και της Δημοκρατίας.

Βαρύτατες οι υποχρεώσεις μας, **αυτό είναι η μόνη αλήθεια**, έναντι αυτής της ανεκτίμητης Εθνικής κληρονομιάς. Ιδιαίτερα η νέα γενιά, η Ελληνίδα του Αύριο, πρέπει να ενστερνισθεί τα διδάγματα της εποποιίας του 40 και να αντιληφθεί ότι: **Μόνο με την Εθνική Ενότητα, την ιστορική μνήμη του λαού μας και το πραγματικό Δημοκρατικό πολίτευμα θα διαφυλάξουμε την Ιερή αυτή Πατρίδα μας.**

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΑΤΑΔΡΟΜΕΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΛΟΧΙΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Στην παρέα των παλιών - τη δικιά μας - μάχης τύμπανα ακόμα κροτούν. Κάτω απ' τ' άσπρα μαλλιά η καρδιά μας με το νου, ένα χτες συγκροτούν.

Νέοι τότε κομάντος, λεβέντες στην πατρίδα τον όρκο πιστοί δε σηκώναμε αστείες κουβέντες κι είμασταν όλοι, σε όλους γνωστοί.

Ένδοξη έχουμε γράψει Ιστορία σε κιτάπια, έπη δόξας παλιά γενική του λαού μαρτυρία του Ιερού Λόχου Γενναία παιδιά.

Στρατιώτες σκληρά γυμνασμένοι σε αέρα, ξηρά και νερό στον αγώνα της Νίκης ταμένοι σ' ένα «ταν ή επί τας» ιερό.

Κεντημένο στους ώμους το σήμα και στο μπράτσο ψηλά θυρεός που προστάζει: Περήφανο βήμα Ανδρες «Ο ΤΟΛΜΩΝ ΝΙΚΑ». Εμπρός!

14/11/2012

Ελευθέριος Ι. Τσιμπίδης
Ταξίαρχος ε.α.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Στις 28 Σεπτεμβρίου 2013, εις τον Ιερόν Ναόν Ζωοδόχου Πηγής, Ρίου Πατρών, έλαβε χώρα ο γάμος της κόρης του **Παναγιώτη και Πελαγίας Δρακάτου, Σοφίας**, Μην/γου Μηχανικού, MCC και προϊσταμένης στον Ο.Τ.Ε., μετά του **Ξενοφώντα Σταματέλου**, καθηγητού και εν συνεχεία η βάπτισμα της κόρης των με το όνομα της γιαγιάς **Πελαγίας**.

Τα μέλη της Λέσχης μας εύχονται στους νιόπαντρους ευτυχία και στέρεο σπιτικό, στη νεοφώτιστη να ζήσει, να είναι γερή και τυχερή. Στον ευτυχή πατέρα και παππού, που είναι μέλος της Λέσχης μας και την εξαιρετική συνάδελφο κυρία Πελαγία Δρακάτου, εκφράζουμε τα θερμότερα συγχαρητήριά μας και πάντα να είναι γεμάτοι χαρά και ευτυχία.

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

που γράφει ο ΕΦ.

Ξανά στο Γράμμο

Ένα οδοιπορικό από το Σαραντάπορο, στην Κόνιτσα, μέχρι τον Αθιάκμονα, στο Νεστόριο.

Στους δρόμους, στις πηλαγίες και στα περάσματα, των αγώνων, του ηρωισμού και της θυσίας.

Μια διαδρομή προσκύνημα, για όλους αυτούς που χάθηκαν για τη σωτηρία της πατρίδος, στα Τσου.....ρια, στα μονοπάτια, στις ρεματιές και στα ρουμάνια.

Χαράματα

Αφήνοντας το Καληνάκι, στις πηλαγίες της Γκραμπάλας, ο δείκτης μπροστά μας γράφει Εθαφτότοπος δεξιά, αριστερά Κακαβιά και στα ίσια Κόνιτσα.

Ακολουθώντας τις ανηφοριές, ο επόμενος δείκτης, για αριστερά, γράφει Γεροπλάτανος και μετά, λίγο πιο ψηλά, στου δρόμου τη στροφή, στη Βίγλα, το απέρητο Ηρώ των Λοκατζήδων.

Αθάνατοι νεκροί, ηεβέντες, γίγαντες, σταυραετοί, αδάματοι, με την καρδιά και την ψυχή σας γεμάτη, φτάσαμε εδώ, στη σιωπή της χαραυγής, σε μια στιγμή προσκύνημα, μ' ένα κομμάτι από του Ανδρέα Κάλβου την ΩΔΗ:

**«Ας μη βρέξη ποτέ το σύννεφο
κι ο άνεμος ποτέ ας μην σκορπίσει
Το χώμα το Άγιο που σας σκεπάζει»**

Απέναντι, στο βάθος του ορίζοντα, η πρωινή αχλύς, σιγά-σιγά αφήνει του Γράμμου τις κορφές να φαίνονται.

Στράτσιανη, Γκαρίτσα, Μαρία, Κάμενικ, Στενό, Όρλα, Μαύρη Πέτρα, 2520, Σκίρτσι, Γκέρτσος, Σταυρός.

Μπροστά μας, ο κάμπος της Κόνιτσας, με τον Αώο και το Βοϊδομάτη ν' αγκαλιάζονται στα χίλια δυο μποστάνια, με τις πεπονιές, τα καλαμπόκια και τα ροδάκινα.

Κατεβαίνοντας τη Βίγλα, στου δρόμου τη συνέχεια, η γέφυρα του Βοϊδομάτη, η Κληιδωνιά, η Καλλιθέα, η τοξωτή γέφυρα του Αώου, κι ακόμα λίγο, στην πηλαγιά, η πόλη της Κόνιτσας με τον προστάτη της, τον Άγιο Κοσμά τον Αιτωλό.

Πέρασε από εδώ ο Άγιος, εφώνασε, εδίδαξε, πήρε τα βουνά και τα λαγκάδια, σχεδόν ξυπόλητος, πέρασε απέναντι στη Βόρειο Ήπειρο κι οι Τούρκοι τον εκρέμασαν.

Αφήνουμε την Κόνιτσα, που αργοξυπνά, παίρνουμε του δρόμου τις κορδέλες, για τον Προφήτη Ηλία, στην κορφή και συνεχίζουμε.

Στα δεξιά μας, η πηλαγιά της Σούσιτσας, ο Τσομπάνος και ο φοβερός ο Κλέφτης, απ' το Σμόλιχα.

Τόποι που καθαγίασε το τίμιο αίμα τόσων παλληκαριών μας, που έπεσαν, κατά τους ηρωικούς αγώνες, για τη σωτηρία της πατρίδας, της Ελλάδας μας.

Αριστερά μας, στην πορεία η Τράπεζα και στα δεξιά, στο βάθος ο Νικάνωρας, πηλαγίες και τόποι πυκνόφυτοι, πανέμορφοι, ονειρικοί.

Λίγο πιο πάνω, η Μόλιστα, το Γαναδιό, το Μοναστήρι και μές' τη ρεματιά ο Χωμένος ο Πουρνιάς, χωριά πνιγμένα μεσ' τη βλάστηση και στα νερά που οργιάζουν, ξεχυμένα στον κατήφορο.

Ακόμα λίγο και φτάνουμε στο Σαραντάπορο, που κατεβαίνει ήρεμα, νωχετικά, με χίλιους μαιάνδρους και στροφές στο διάβα του, να συναντήσει κάτω τον Αώο και το Βοϊδομάτη, στην κατεβασιά τους.

Από εδώ και πέρα μπαίνουμε για τα καλά στο Γράμμο, κάτω απ' τους βράχους του Πύργου της Στράτσιανης, με την Μπολιάνα, τη Γύφτισσα και το Ταμπούρι, από την πλευρά του Σμόλιχα.

Ο Βουβοπόταμος κατεβαίνει απ' το Κεράσοβο, βρίσκεται το Σαραντάπορο και στο στενό, να μια γέφυρα. Η πινακίδα γράφει:

«ΓΕΦΥΡΑ ΑΝΘ/ΓΟΥ ΤΩΝ ΛΟΚ ΔΑΪΚΟΥ»

Σ' αυτή τη θέση, το παλληκάρι των Καταδρομών, ο Λοκατζής ο Δάικος, άφησε την τελευταία του πνοή, στις μάχες του Απριλίου του 1949, για την εκπόρθηση του Πύργου της Στράτσιανης, κι έτσι εστοίχισε με τη θυσία του τα βάρη που στηρίζουν το γεφύρι.

**Ακατανίκητε Καταδρομέα, ήρωα Δάικε
ΑΙΩΝΙΑ ΣΟΥ Η ΜΝΗΜΗ**

Χάριν της ιστορικής καταγραφής και της αλήθειας, πρέπει ν' αναφερθώ εδώ και σ' έναν άλητον Λοκατζή, που τραυματίστηκε βαριά στη μάχη για την κατάληψη του Πύργου της Στράτσιανης.

Πρόκειται για τον μακαρίτη σήμερα, τότε, έφεδρον Ανθλόγ Κων/νο Ζαχαρού από το Αργοστόλι της Κεφαλονιάς.

Στις 27 Απριλίου του 1949, μπαίνουν στη μάχη για την κατάληψη του Πύργου, η Α' και Β' Μοίρες Καταδρομών. Στη Β' Μοίρα, ο διμοιρίτης Ζαχαρούς εκτελεί κατά μέτωπον επίθεση, με τη διμοιρία του, εναντίον ενός υψώματος, αριστερά της κυρίας κορυφής του Πύργου. Τραυματίζεται βαριά με βλήμα στον πνεύμονα. Στο χειρουργείο των Ιωαννίνων, λόγω σοβαρότητας του τραύματος και της θέσεως του στον πνεύμονα, απεφασίσθη να μην το βγάλουν. Νοσηλεύτηκε και τελικά γλιτώσε. Εκρεάτωσε το σημείο και το έφερε μαζί του. Αυτός και το βλήμα. Τελικά πήγε στη θάλασσα, έγινε καπετάνιος, πλοίαρχος έγινε στα ποντοπόρα, κι όπως έλεγε χαριεντιζόμενος, πως μαζί με το σταυρό στο στήθος, κουβάλαγε και το βλήμα, στις μακρινές θάλασσες και τους ωκεανούς.

Πέθανε πριν 3 χρόνια, έχοντας στον τάφο του, στο νεκροταφείο του Δράπανου στο Αργοστόλι, το σύμβολο και το στοιχείο ενός αγώνος ηρωικού και τίμιου. Ήταν κι αυτός ένας ΛΟΚΑΤΖΗΣ.

Φίλε και πατριώτη Κώστα «Ανάλαφρο το χώμα που σε σκεπάζει».

Πριν από χρόνια, πηγαίνοντας στη Βούρμπιανη για τις γιορτές που γίνονται τον Αύγουστο, φωτογράφησα τον Πύργο και του είχα στείλει τη φωτογραφία.

Συνεχίζοντας, περνάμε τη μεγάλη γέφυρα, λίγο πριν τη στροφή για την Πυροσόγιαννη, Βούρμπιανη και φτάνουμε στην άλητη γέφυρα, που καταλήγει το Βουρμπιανίτικο ρέμα. Στ' αριστερά μου η Οξυά, η Θεστόκος. Πιο κάτω η Λυκόραχη κι απέναντι δεξιά η Φούρκα κι η Δροσοπηγή (το Κόντζικο) μέσα σε μια βλάστηση οργιάζουσα και δάση αδιαπέραστα.

Σ' αυτούς τους τόπους, τους κακοτράχαλους αλλιά υπερήφανους και ωραίους, στις δύσκολες μέρες που σημάδεψαν την Ιστορία της Ελλάδος, έγιναν φονικές μάχες, ακόμα κι από το 1940 και το αίμα χύθηκε ποτάμι, για να παραμείνει η πατρίδα ελεύθερη, μακριά από τη βία και τον ολοκληρωτισμό.

Τα Πατώματα πάνω από τη Λυκόραχη και τριγύρω, το Μπουχέτσι, το Κούτσουρο, η Ζαρχάτζα, ο Τάλιαρος, η Ράχη Γιότσα, ο Διάκος, το Βούζιο, το Ζέκερι μέχρι τη Φλιάμα, τον Προφήτη Ηλία και το Ντουκανάρι, χίλιες φορές και ώρες και μέρες, αναταράχθηκαν από τον ορμητικό και την κλαγγή των όπλων.

Λίγο πριν φτάσουμε στο Επταχώρι, στροφή αριστερά, πάνω στις κορδέλες ανεβαίνουμε κι ύστερα από λίγο μπροστά μας η Χρυσή. Τοπίο πανέμορφο, κάτω από τους βράχους της Αρένας, μ' απέναντι τον Προφήτη Ηλία του Πενταλόφου, λίγο πιο πέρα οι Κορφές κι ένα Παληοκριμίνι, ακοίμητος ήες φρουρός, στις μυριάδες τις βουνοκορφές, να τις προσέχει.

Ο Σαραντάπορος αργοκυλά, μεσ' τη βαθειά χαράδρα της Παλαιάς Κοτύλης, ανάμεσα σε βράχια ιδιόμορφα, μυτερά, απότομα, με το δικό τους στυλ και χρώματα. Λίγη κατηφόρα και φτάσαμε. Πευκόφυτο, πνιγμένο στις νεροσυρμές που κατεβάζει κατ' άνω του η Κάτω Αρένα, με την πηλαγιά του σ' ένα πράσινο θεσπέσιο.

Πορευόμενοι - επωχούμενοι, τραβάμε για το Μυροβλήτη και πριν να καταλήξουμε σ' ένα αριστερό ξέφωτο, μπροστά μας στο αριστερό, 4 μαρμαρίνοι σταυροί.

Μάρτυρες και σύμβολα της τιτανομαχίας που έγινε εδώ το 1948, για την κατοχή της περιοχής.

**Αθάνατοι νεκροί, παλληκάρια αδούλωτα,
ΑΙΩΝΙΑ ΣΑΣ Η ΜΝΗΜΗ**

Άραγε πόσοι άλητοι, στους λόφους και τις ρεματιές αυτού του τόπου;

Πέρασαμε στο Μυροβλήτη, που σώζονται σήμερα μόνο ερείπια. Κάποτε οικισμός τρανός. Στο πλάνο του μύρια θουλουδιασμένα λειβάδια, μ' ένα χρώμα βαθυκίτρινο, χάρμα οφθαλμών.

Στα δεξιά, αγέρωχος ο Πύργος της Κοτύλης, γνώστης και μάρτυρας στις γιγαντομαχίες, για την κατοχή του. Κλειδί για το πέρασμα στην καρδιά του Γράμμου.

Πού είσαι αιμίμηστε Στρατηγέ Θ. Πετζόπουλε να μας διηγηθείς;

Ανοίγουμε στις ανηφόρες, για τον Ανθρωπάκο και τον Προφήτη Ηλία, στο πλευρό του. Πηλαγίες και ρεματιές βαμμένες με αίμα.

Με αριστερά το Σγούρο, χανόμεστε, μέσα σε ένα ατελείωτο κομβόι από οξυές, μαυρόπευκα, έλατα, χιλιάδες αγριολεπτοκαριές, λαβύρινθος πραγματικά.

Το τοπίο είναι ονειρικό. Τριγύρω, μια θάλασσα από κορυφές. Ομορφιά απίστευτη και αθησιμόνητη. Μαγεύει, σαγηνεύει, κατακτά. Η Πάνω Αρένα μας προβάλλει, κορυφώγυμνη, αυστηρή και σκούρα. Την προσπερνά ένα συννεφάκι και φεύγει μακριά. Ποιος ξέρει άραγε, είναι φόβος ή χαιρετισμός;

Και να κι ο Σούφλιακας, ολόγυμνος, αγέρωχος, βαρύς.

Λίγο ακόμα και αρχίζει ο κατήφορος. Στ' αριστερά η Σκάλα κι από δεξιά ο Άγιος Ζαχαρίας κι ο φοβερός ο Τσάρνος, με το Παπούλι, το Πόλε, το Γκάσι και το Οτορίτσε, καθώς και τα Ψωριάρικα, με δάση απέραντα, φανταστικά.

Φτάσαμε Λιανοτόπι και συναντάμε τα πρώτα νερά, από τον Αθιάκμονα. Πόσα μπορεί να πει ο ποταμός αυτός που υπήρξε πέρασμα, αντίσταση, έφοδος προγεφύρωμα, στόχος, σκοπός, εμπόδιο, ελιπίδα, προσδοκία, στις διάφορες φάσεις του τιτάνειου αγώνα μας, την εποχή της τραγωδίας.

Από τα Λιανοτόπια, κάτω στο ρέμα, στροφή αριστερά στην ανηφοριά και κάμποσο μετά τα ερείπια του Βετέρνικου, μ' ένα Φλάμπουρο κι ένα Γκούμπελι να φιγουράρουν κυρίαρχοι του τόπου.

Αμέτρητα ρυάκια και μικρορέματα, κατηφορίζουν από τις πηλαγίες τους, κουβαλώντας το υδάτινο φορτίο του στον Αθιάκμονα, που σιγοκατεβαίνει και τα ρουφά. Φτάσαμε στο χωριό το Γράμμος. Χωριό σιωπηλό, εγκαταληθιμένο και έρημο.

Το μόνο κτίσμα, μια νέα εκκλησούλα κι απ' την παλιά, μονάχα λίγοι τοίχοι κι ένα ακόμα νέο κτίσμα της κοινότητας, που χρησιμοποιείται για καφενείο, για να εξυπηρετεί τους κτηνοτρόφους, που βόσκουν τα κοπάδια τους, τα καθοκαίρια στην περιοχή. Στις

Υπολοχαγός των Καταδρομών ΚΩΝ/ΝΟΣ ΚΟΝΤΑΡΑΚΗΣ

πλησιάζει χλωρίδα ζηλευτή, νερά κρουστάλλινα, τοπίο μυστηριακό, θεσπέσιο.

Γράμμος. Και μόνο η θέψη δημιουργεί συγκίνηση, όπου κι αν ακουστεί.

Γυρνάμε πίσω στον Αθιάκωνα που σιγορέει και πιάνουμε το δρόμο για τη Σηήμνιτσα, Τρίλοφος σήμερα. Στη διαδρομή, στ' αριστερό του δρόμου, ένα μικρό εικονοστάσι, που το ζητούσαμε. Γνωρίζαμε ότι υπάρχει από καιρό.

Στο Φλιάμπουρο, στις μάχες του 1949, τραυματίστηκε σοβαρά στο κεφάλι, ο τότε λοχαγός και σήμερα μακαρίτης Στρατηγός Δημήτριος Ηλιοπούλης (Τζίμης). Από το τραύμα κατέστη ανάπηρος. Όταν λοιπόν, ήταν Διοικητής της XV Μεραρχίας στην Καστοριά, ο αδελφός του, μακαρίτης σήμερα κι αυτός, Στρατηγός Παναγιώτης Ηλιοπούλης (Πότης) τοποθέτησε αφιέρωμα στον Άγιο Δημήτριο το εικονοστάσι αυτό, προς τιμήν του Αγίου.

Λοκατζήδες και οι δύο, ηρωϊκοί, ηβένες, Λάκωνες. Στην καμπή του ποταμού, μετά το δρόμο για την Πορτα-Οσμάν και τη Φούσια, η περιβόητη Αλεβίτσα κι η άλλη η Αρμούδα με το Μονόπυλο και το Γιαννοχώρι στη σειρά. Χωριά τα δύο τελευταία, σχεδόν ερημωμένα σήμερα.

Θυμάμαι εδώ τη φοβερή Χελώνα, τόπος καταραμένος τότε, που απ' αυτήν μας κτύπαγαν τα οθμοβόλα και τα κανόνια του εχθρού, τα περισσότερα στημένα στο Αθβανικό.

Έτυχε να υπηρετήσω ως έφεδρος Ανθ/γός διμοιρίτης στον 85 λόχο, με λοχαγό το παλληκάρι, το Σωτήρη Αγραφιώτη, της Ε' Μοίρας Καταδρομών.

Περάσαμε θυμάμαι, κάτω από τη Χελώνα, μπήκαμε νύχτα μέσα στο δάσος, που ήταν τόσο πυκνό, ώστε να έχει καταστεί αδιαπέραστο, για να κτυπήσουμε το Οτορίτσα. Με χίλιες προφυλάξεις, υπεράνθρωπες προσπάθειες, αλλιά με πίστη και με θέληση για το σκοπό μας.

Οι λεπτομέρειες της μάχης δεν είναι του παρόντος, θα προσθέσω μονάχα πως στο τέλος, το Οτορίτσα, το ΠΟΛΕ, το Γκάσι, το Παπούλι, γονάτισαν στην οργή της Ε' Μοίρας και τελικώς ολόκληρο το Τσάρνο κονιορτοποιήθηκε.

Όμως, πάνω σ' αυτήν την προσπάθεια, την τιτανομαχία της Ε' Μοίρας Καταδρομών, η οποία ξεκίνησε από το Σεσπηλιό και τους Μανιάκου της Καστοριάς, για να καταλήξει συντρίβουσα όλες τις αντιστάσεις, μέχρι το 2442 στο Σκίρτσι κοντά στο 2520 του Γράμμου, είχαμε και το χαμό δύο συναδέλφων Ανθ/γών του αθησμόντου και θεεληώδη Δημήτρη Πανουργιά και του Ηλία Ρήγα.

Ηρωϊκοί νεκροί ΑΙΩΝΙΑ ΣΑΣ Η ΜΝΗΜΗ

Κατηφορίζοντας, παράλληλα με τον ρου του Αθιάκωνα, αφήνουμε το Γιαννοχώρι, περνάμε το Λειβαδότοπο κι από γέφυρα, φθάνουμε στον Πεύκο, την παλιά Τουχαλή. Σε λίγο θα σουρούπωνε. Απέναντί μας Δυτικά, το απέραντο δάσος του Γράμμου, του Ιστορικού. Από την πηλασία του χωριού, ξεχωρίζουν δύο κορυφές, του Σούφλιακα και της Άσπρης Πέτρας. Πήραμε το δρόμο για το Νεστόριον. Εδώ το οδοιπορικό τελείωσε. Χάθηκε το βουνό, το μέγα, μέσα στη σιωπή της νόπας.

Ποιος ξέρει, αν ποτέ πλέον, θα ξαναρθούμε ως εδώ. Αυτό μας το ταξίδι δεν είναι τουρισμός. Είναι ταξίδι προσκυνήματος και αναμνήσεων. Είναι διαδρομή νοερού ανταμώνματος, μ' αυτούς όλους που κάποτε είμαστε μαζί στη μεγάλη προσπάθεια.

Αυτοί που είμαστε μαζί, που ξυπνούσαμε και κοιμόμαστε μαζί, εξορμούσαμε μαζί, ηουφάζαμε και καρτερούσαμε μαζί, πεινούσαμε και διψούσαμε μαζί, νικούσαμε και κατατροπώναμε μαζί, χανόμαστε και ξαναξεπετιόμαστε μαζί και σε μια στιγμή τους χάσαμε.

Φύγανε για τους ουρανοί.

ΗΡΘΑΝ ΟΙ ΛΟΚΑΤΖΗΔΕΣ

«Τρεις Ηέξεις»

Στο σημείωμά μου ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΟ ΓΡΑΜΜΟ, αναφέρομαι στην άφιξή μας στη Χρυσή της Καστοριάς. Σταματήσαμε εκεί, για λίγη ξεκούραση και έναν καφέ.

Στο μικρό καφεενεδάκι του χωριού, πεντέξι χωρικοί, συζητούσαν διάφορα. Πιάσαμε συζήτηση μ' αυτούς, όπως συμβαίνει πάντα, όταν επισκέπτες ή περαστικοί συναντηθούν με τους ντόπιους.

Στην άκρη ενός ξύλινου επιμήκου καθίσματος, ένας πολύ ηλικιωμένος, ίσως πάνω από 90, όπως μας είπε, χωρίς να μας προσδιορίσει, το πόσο ήταν πάνω από αυτά, μπήκε στη συζήτηση, όταν άκουσε για τις Καταδρομές.

Ήταν μαχητής κι αυτός, στο 574 Τάγμα της XV Μεραρχίας, που έδρασε στο Γράμμο, από την πλευρά της Αλεβίτσας - Αμμούδας, για μεγάλο μάλιστα διάστημα.

Λέγαμε διάφορα και κάποια στιγμή η κουβέντα το έφερε, στη μεγάλη προσπάθεια που έκανε το 574Τ, είχε αποτύχει και κινδύνευε να συντριβεί. Τελικά γλιτώσαμε μας είπε, γιατί ΗΡΘΑΝ ΟΙ ΛΟΚΑΤΖΗΔΕΣ και αλώνισαν.

Αυτήν την τελευταία ηέξη, την είπε με τέτοιο ύφος, με τέτοια έξαρση, σαν να επρόκειτο για κάποιο θαύμα, για κάτι εκπληκτικό.

Γράφοντας πάλη, περίπου, ένα σημείωμα για τον μαχητή της Ραμπατίνας, το Γεράσιμο, τον ανάπηρο και πέννητα, σημείωσα από τη συζήτηση που κάναμε τότε μαζί του, στη Μικρολήμνη της Πρέσπας και απομόνωσα τη φράση «ΗΡΘΑΝ ΟΙ ΛΟΚΑΤΖΗΔΕΣ και μας γλίτωσαν».

Υπάρχουν φράσεις, συνθήματα, συμβολισμοί, ακόμα και ατάκες που έχουν καθιερωθεί και εν πολλοίς, καθίστανται αξεπέραστες. Π.χ. ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ - Ο ΚΥΒΟΣ ΕΡΙΦΘΗ - ΤΑ ΜΗ ΛΥΟΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΛΥΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΣΠΑΘΗΣ - ΑΓΑΠΑΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ. Ο Ιησούς Χριστός είπε με τη φράση ΑΓΑΠΑΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ, τα πάντα.

Στην προκειμένη περίπτωση της Χρυσής, με το μαχητή να λέει «ΗΡΘΑΝ ΟΙ ΛΟΚΑΤΖΗΔΕΣ και αλώνισαν», καθώς και της Μικρολήμνης στις Πρέσπες με το Γεράσιμο ΗΡΘΑΝ ΟΙ ΛΟΚΑΤΖΗΔΕΣ και μας γλίτωσαν, σημασία έχει τι είπαν, ποιοι το είπαν, για ποιούς, κάποτε;

Το είπαν δύο βετεράνοι, δύο μπαρουτοκαπνισμένοι μαχητές. Τι μαχητές;

Στην περίπτωση του Γεράσιμου, μόνο αν λάβαμε υπ' όψη, τον λεγόμενον «Εθιγμό του Επταχωρίου», όπου η II Μεραρχία περιλαμβάνουσα και το 508Τ από τον Τάλιαρο, το Λυκοπέρασμα, τη Σαρμάτζα, κατέληξε διαρκώς μαγεμένη το καλοκαίρι του '45, να φτάσει μέχρι το Ταμπούρι του Σμόθικα, η δε XV με τον σήμερα ενένηκεν τούτη και βάλτε, μαχητή του 574Τ στις πληγιές της Αλεβίτσας και της Αμμούδας, δεν χρειάζεται να επικαλεσθούμε τίποτε άλλο.

Με τρεις ηέξεις ο Γεράσιμος και ο ενενηκοντούις και βάλτε, της Χρυσής, προσδιόρισαν και χαρακτήρισαν μια πραγματικότητα, μια εξέχουσα, κάτι άλλο από το σύνθετο, πέραν από το δυνατόν, μπορεί και το αδιανόητο.

Πώς έγιναν όμως όλα αυτά; Ασφαλώς όχι εικη και ως έτυχε.

Οι Λοκατζήδες με τη δράση τους είχαν επιβληθεί, είχαν καθιερωθεί ως φαινόμενο, εξόχως χαρακτηριστικό και είχαν καταστεί ΘΡΥΛΟΣ. Συνδύαζαν ένα πλῆθος από στοιχεία, πολύμορφο δηλαδή, εκπαίδευση, οπλισμό, τόλημη, αποφασιστικότητα, αφοβία, ανορθοδοξία δράσεως, πρωτοτυπία ενεργειών, όπου βάσει αυτών και δι' αυτών, επιτυγχάνονται σκοποί, λύνονται προβλήματα, προσμετρούνται κατορθώματα.

Πηλασιωμένοι από μία πηλιάδα αξ/κών οι οποίοι έδρασαν από τα κορφοβούνια της Πίνδου κατά την εποχή του Αθβανικού μέχρι εν συνεχεία σχεδόν εξ ολόκληρου της Βορείου Αφρικής, από το ΑΛΑΜΕΪΝ μέχρι την Τύνιδα και πέραν αυτών μέχρι το ΡΙΜΙΝΙ της Ιταλίας, αλλιά και του συμπλήγματος της Δωδεκανήσου, τελικώς μετέδωσαν το πνεύμα και την πείραν του Καταδρομέα, καταστησαντες τους Λοκατζήδες ΘΡΥΛΟΝ.

Αυτοί οι Λοκατζήδες δεν ήταν και δεν έγιναν ποτέ προνομιοῦχοι, γιατί δεν ήταν ούτε γόνιοι, ούτε απόγονοι καιροσκοπών και φαύλων, αλλιά τα αγνά Ελληνοπούλα του βουνού και του κάμπου, της στεριάς και της θάλασσας, με τη μεγάλη καρδιά και τη θέληση, που προσέφεραν τη ζωή τους αυθόρμητα, χωρίς να ζητήσουν ποτέ τίποτε.

Όλα αυτά χάριν της ιστορίας. Δυστυχώς όμως, το σήμερα κατέστη δύσκολο, αν όχι δραματικό.

Μήπως όμως για να γλιτώσουμε και να ξεφύγουμε από τη δραματική κατάσταση στην οποίαν έφεραν τον τόπο, οι πάσης μορφής και προελεύσεως σωτήρες, οι οποίοι μέσα από ένα πολιτικό σύστημα σάπιο, το οποίον εδημιούργησαν και περιεθάλησαν την πατρίδα, την Ελλιάδα φέουδον των δικών τους συμφερόντων, την Ελλιάδα παραδαρμένην και ΠΕΝΗΤΑ, όπως ο Γεράσιμος του 508Τ, ανάπηρος και πέννης, αλλιά ηρωϊκός μαχητής της Ραμπατίνας, του Βίτσι, απαιτούνται και πάλιν ΛΟΚΑΤΖΗΔΕΣ;

Ασφαλώς ναι.

Όλα όμως τα καθορίζει η ίδια η ΖΩΗ, η οποία έχει εκπλήξεις, δημιουργεί αναπάντεχα, φέρνει συγκινήσεις, ελπίδες, προσδοκίες, τροφοδοτεί αναμνήσεις και... ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ.

Αλλιά αν η ζωή συνεχίζεται και αυτό όντως είναι μια πραγματικότητας, κάθε φορά που οι καταστάσεις, οι συνθήκες, οι κίνδυνοι απαιτούν και αναζητούν, ανατροπές, μεταβολές, αλληαγές, εκρήξεις, θυσίες χρειάζονται... Λοκατζήδες;

Αφαλώς ναι. Και θα'ρθούν.

Αφήνοντας τη Χρυσή της Καστοριάς και παίρνοντας μαζί μου τον απόηχο της κραυγής των τριών ηέξεων

ΗΡΘΑΝ ΟΙ ΛΟΚΑΤΖΗΔΕΣ

συνεχίσαμε, όπως και η ζωή, την πορεία για την καρδιά του Γράμμου.

ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΠΕΣΟΝΤΩΝ (POPPY DAY)

Στις 10 Νοεμβρίου 2013, στο Συμμαχικό Νεκροταφείο Αλίμου, έλαβε χώραν το μνημόσυνο των φονευθέντων στρατιωτικών της Βρετανικής Κοινοπολιτείας που οργανώνει η Βρετανική Πρεσβεία των Αθηνών. Η τελετή ήταν λιτή αλλά και με αρκετή λαμπρότητα. Παρέστησαν και κατέθεσαν στεφάνια οι Πρέσβεις του Ηνωμένου Βασιλείου, του Καναδά, της Κύπρου κ.ά.

Την Λέσχη Καταδρομών και Ιερολοχιτών εκπροσώπη-

σαν μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου. Στεφάνια κατέθεσε ο Πρόεδρος του Δ.Σ. Αντγος ε.α. Κων. Καλαντζής.

Την ίδια ημέρα έγινε μνημόσυνο στο ΙΛΙΟΝ για τους πεσόντες Ριμινίτες - Ιερολοχιτες, που οργανώνει ο ομόνυμος Σύνδεσμος.

Ως αντιπρόσωπος της Λέσχης μας παρέστη ο Αντισυνηγματοάρχης Βασίλειος Μαντασάς.

Ο λόγος που εξεφώνησε στη Δεσφίνα ο ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΛΑΡΑΣ «ΑΡΗΣ ΒΕΛΟΥΧΙΩΤΗΣ»

Τα κύρια σημεία του Λόγου του ήσαν τα εξής:

"...Τον σκοπόν μας μέχρι της στιγμής δεν τον είχαμε αποκαλύψει για λόγους σκοπιμότητας. (Τώρα) Εμείς παιδιά του φτωχού λαού και πρωτόποροι του αγώνα να αγωνισθούμε για να δώσουμε μια πραγματική ελευθεριά στους λαούς, γιατί αυτό που γίνεται σήμερα σε μας είναι μέρος διεθνούς αγώνα που όλοι οι λαοί που ξυπνήσαμε θέλουμε να διώξουν τους τυράννους όχι μόνον αυτούς που έχουμε εδώ αλλιά κι αυτούς που αύριο θα μας κατακτήσουνε για να μας κάνουνε οικονομικούς τους δούλους για αιώνες ολόκληρους, γιατί αυτοί μεν που είναι εδώ θα φύγουνε μια μέρα (όπως κι από κάθε γωνιά της γης). Οι κεφαλαιοκράτες όμως του Λονδίνου και της Αμερικής θα επιβάλλουν τη δύναμή τους. Αλλιά εμείς οι λαοί που ξυπνήσαμε πια δεν θα τους επιτρέψουμε να μας υποδουλώσουνε γιατί τη δύναμη την έχουμε στα χέρια μας.

Σκοπός μας δεν είναι να χτυπήσουμε τους Γερμανούς και τους Ιταλούς στρατιώτες γιατί κι αυτοί είναι σαν και μας αδελφία μας και είναι όργανα των διάφορων φασιστών και κεφαλαιοκρατών για την κατάκτηση και την υποδούλωση των λαών και γι'αυτό τους έστειλαν εδώ κάτω.

Λοιπόν να μην τρέφετε μίσος γι'αυτούς. Φταίνε οι διάφοροι Βόηπι και Γιούνκερς της Ιταλίας και της Γερμανίας. Εάν ρωτήσης καλή καλή κάθε στρατιώτη απ'αυτούς τι επιθυμεί, δεν θέλει τίποτε άλλο από το να φθάση σύντομα στο σπήτι του στη δουλειά του και στα παιδιά του.

Σας φέρνω σαν παράδειγμα πώς μας επιβάρυνε το 1912 και στα 17 και μετά στα 20 να πολεμήσουμε για να κατακτήσουμε τη Μακεδονία και τη Θράκη και την Μ. Ασία και να υποδουλώσουμε λαούς σαν τους Βούλγαρους και τους Τούρκους και ν'ανοίξουμε έτσι ένα άσπονδο μίσος μεταξύ μας, ιδίως με τους Βούλγαρους, ενώ τα φυσικά σύνορα της Ελληνιάδος δεν είναι πέρ' από τον Όλυμπο, και μπορούμε πολύ καλά να ζήσουμε χωρίς να'χουμε υποδουλώσει άλλο λαό.

Τώρα οι Εγγλέζοι για να μας καθοπιάσουν μας τάζουν ότι θα μας δώσουν την Αθβανία μέρος της Βουλγαρίας και αποικίες όπως τη Λιβύη. Και σας ερωτώ. Μας έρχεται καλή εμάς που'χουμε το κεφάλι μας τώρα τους κατακτητές να κάνουμε τα ίδια σ'αυτούς τους λαούς; Και δεν θα σηκωθούν κι αυτοί σαν αντάρτες να μας σφάζουνε;

Λοιπόν κάτω τα σύνορα.

Μπορούμε πολύ καλά να ζήσουμε τρώγοντας η κάθε οικογένεια 1000 οκάδες λάδι και 1000 οκάδες σταφίδα κι έχοντας και το ψωμί μας με το

περίσσευμα (απ' αυτά) που θα στείλουν από τη Ρωσία, αντί να το πέρνουμε από τον Καναδά. Οι Εγγλέζοι τον καιρό που ήτανε να ελευθερωθούμε μας εδάνεισαν 100.000 λίρες ενώ πραγματικά δεν πείραμε παρά μόνον 54.000 κι αυτά τα φάγανε οι διάφοροι και μεις πληρώναμε ακόμη τοκοχρεωλήσια μετά 110 χρόνια. Κάθε παιδί που γεννιέται βρίσκεται αμέσως χρεωμένο με κεφαλικό χάρτσι..."

Μετά είπε για τους αξιωματικούς όθους του Ελληνικού Στρατού ότι:

"Είναι πουλημένοι και μάλιστα σήμερα στους κεφαλαιοκράτες του Λονδίνου και της Αιγύπτου για να την υποστήριξη του. Γι'αυτό πρώτος μας σκοπός που θα έχουμε μόλις επικρατήσουμε θα είναι να σφάξουμε όλη αυτή την άτιμη φάρα των αξιωματικών του αστικού στρατού που άλλο δεν κάνανε πριν παρά κινήματα για να πέρνουνε γαλόγια, μισθούς για να γίνονται πρόεδροι Δημοκρατίας ή βασιλιάδες. Το κίνημα του Ζέρβα είναι κίνημα πουλημένο στους Εγγλέζους και αντιπροσωπεύει τα συμφέροντα τους. Είναι τελείως ξένο με τον Ελληνικό λαό, αλλιά έχουμε και μ'αυτόν λογαριασμούς που γρήγορα θα τους ξεκαθαρίσουμε για να φύγη κάθε εμπόδιο από το δρόμο μας.

«Εμείς τα παιδιά του φτωχού λαού είμαστε ικανοί και αξιωματικοί να γίνουμε και να διοικήσουμε τον τόπο μας".

Τότε σταμάτησε το λόγο του και οι κομμουνιστές άρχισαν να ψάλλουνε την Γ' Διεθνή σηκώνοντας τη γροθιά τους και ζητωκραυγάζοντας τον Στάλιν και τη Μητέρα τους Ρωσία. Τραγούδησαν και το τραγούδι του Δημητρώφ και του Ταϊλμαν Ζητωκραυγάζοντας "Κάτω οι Μπουρζουάδες και οι τύραννοι".

Συνεχίζοντας το λόγο του μας είπε: **"Σύντροφοι, γιατί από τώρα και στο εξής έτσι θα λεγόμαστε δεν έχουμε να κρύψουμε τίποτα πια από το λαό. Οι νίκες μας στο Στάλινκραδ και στο Χάρκοβο μας φέρνουνε μια ώρα αρχίτερα στην πραγματική ελευθεριά. Δεν περιμένουμε τίποτε άλλο παρά ένα σύνθημα (από τον πατέρα μας τον Στάλιν) το Κέντρον για να ξεχυθούμε στα πεζοδρόμια και στους δρόμους, στα μέγαλα και τις πολυκατοικίες της Αθήνας για να ξεκαθαρίσουμε μια για πάντα τους λογαριασμούς μας. Από τώρα και στο εξής όλοι επάνω στα πηλίκια σας θα γράφετε με κόκκινα γράμματα "Ερυθρός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός (Ε.Λ.Α.Σ.) Ζωή ή Θάνατος".**

Αποτέλεσμα της ομιλίας του αυτής, σύμφωνα με το δημοσίευμα ήταν να προκληθεί κατάληψη και δυσφορία.

«Μια θυγατέρα διηγείται»...

*"Επες' ο στύλος του σπιτιού γλυκειά μου Μελομένη,
χάθηκε ο πατέρας σου κόρη ξενιτεμένη".
Αυτά 'πε η ακουμπιστή στο φέρετρο μητέρα
σε μένα π' απ' την ξενιτειά ήρθα για τον πατέρα.
Τα μάτια κατακόκκινα είχε από το κλάμα,
αγκαλιαστήκαμε σφιχτά και κλαίγαμε αντάμα.
«Κόρη μου ο πατέρας σου, ως πήγες εις τα ξένα
μέχρι πριν άπνους καταστεί, αναζητούς' εσένα».
Η αδελφή μου η Αθηνά κοφτά σταράτα λέει,
μόλις ετάφη η σορός και έπαψε να κλαίει:
«Η μάνα άλλο δεν μπορεί μαζί μας για να κάψει,
γιατί έχει Αλτοχάμιερ, πλήρως τα έχει χάσει.
Θα πρέπει σ' ένα ίδρυμα να μπει να κατοικήσει,
δεν βλέπω άλλο τίποτε από αυτή τη λύση».
Απ' την κηδεία ύστερα κλείσθηκε η μητέρα
στον εαυτό της κι έμεινε στο σπίτι όλη μέρα
και διάβαζ' αποκλειστικά μία εφημερίδα
κι αυτή 'τανε γι' αυτήν το παν. Πολλές φορές της
είδα*

*ν' αλλάζει ρούχα διάφορα καθόλη την ημέρα,
όπως το έκανε παλιά ν' αρέσει στον πατέρα.
Είπαμε με την αδελφή, «σε οίκο Ευηγορίας
έπρεπε να τη βάλλουμε να ζει ζωή κυρίας,
ονειρευμένη μια ζωή μέσα εκεί να ζήσει,
να τάχει όλα, τίποτα να μην αποζητήσει».
Και ψάχνοντας ευρήκαμε ένα Γηροκομείο
πού'χε συνθήκες σπιτικού, ήτανε μεγαλείο.
Αλλά για τη μητέρα μας και για κανέναν άλλο
απ' τη ζωή στο σπίτι τους δεν είναι πιο μεγάλο.
Σε δύο μήνες θ' άδειαιζε θέση για τη μητέρα·
κει θα μπορούσε για να ζει από εκεί και πέρα.
Η νοσοκόμα ξήτησε ότ' η προσαρμογή της,
θα ήταν πολύ δύσκολη στη νέα τη ζωή της.
Η μάνα μας στο σπίτι της ωσάν παιδί φερόταν
και στην ιδέα θέλαμε όπου μεταφερόταν
να συνηθίσει. Ηθέλαμε ν' αποδεχθεί εντός της,
ότι το Ίδρυμα αυτό θάταν χώρος δικός της.
«Ποτέ από το σπίτι μου δεν πρόκειται να φύγω,
να πάω οπουδήποτε αλλού έστω και λίγο.
Δεν πρόκειται σε ίδρυμα εγώ να κατοικήσω·
θα προτιμούσα τώρα δω ευθύς να ξεψυχήσω».
Η λύση του ιδρύματος είναι μια προδοσία,
είν' ένα ανοσιούρηγμα, μ' όλη τη σημασία»
στις κόρες έλεγε συχνά, σ' αναλαμπές του νου της
μ' αποφασιστικότητα, σταράτα λόγια τούτης.
Λύσεις αναζητήσαμε άλλες για τη μητέρα,
ναρθεί στο σπίτι βοηθός να μένει νύχτα μέρα.
Ούτε κι αυτό της άρεσε. Μες στον σπιτιού τα
κάλλη
δεν ήθελε να βρίσκεται ποτέ καμία άλλη.
Ούτε και το νοικοκυριό ήθελε να τ' αφήσει
σ' άλλη, το χώρο που πολλά χρόνια κει είχε ζήσει.
Πάντοτε να προσφέρουμε στους ηλικιωμένους
ό,τι αυτούς περισσότερο κάνει ευτυχισμένους
και ό,τι το καλύτερο είναι για τα παιδιά τους
κι ακόμη γενικότερα για οικογένειά τους.
Τη μάνα την πηγαίναμε για να το συνηθίσει*

*το Ίδρυμα, που βρίσκονταν σε μαγεμένη φύση.
Στον εαυτό της κλείσθηκε. Με έπιασε το κλάμα
κι αυτή με αντιλήφθηκε. Λες κι έγιν' ένα θάμα!...
Της μάνας το μοναδικό το ένστικτο βοηθάει
την κόρη και της δήλωσε, «είν' έτοιμη να πάει
να μπει μέσα στο ίδρυμα». Καρδιά πολύ μεγάλη
είναι της μάνας η καρδιά, στον κόσμο δεν είν'
άλλη.*

*Για σπίτι η μητέρα μου άλλο πια δεν μιλάει
και έδειχνε χαρούμενη που σ' ίδρυμα θα πάει.
Τα τιμημένα χέρια της τρέμαν ως τα κρατούσα
και πόθησα για να της πω πόσο την αγαπούσα.
Δεν της το είπα μη ληφθεί ετούτο ωσάν ψέμα·
λυπήθηκα και πάγωσε στο σώμα μου το αίμα.
Τη μάνα επισκεπτόμουνα και πηγαίνοερχόμουνα
και βλέποντάς την σκυθρωπή πολύ βασανίζό-
μουνα.*

*Από το σπίτι έδωξα πράγματα για ν' αδειάσουν
οι χώροι, πριν οι θύμησες τα χέρια μου τα πιά-
σουν.*

*Να ταξιδεύσω θέλησα για τη δουλειά στα ξένα,
τη μάνα αποχαιρέτησα με μάτια βουρλωμένα.
Ολίγη είχε διαύγεια, με φίλησε με πόνο
και όλα όσα μου 'λεγε αυτή ταξερε μόνο,
δεν είχαν νόημα για εμέ. Με φίλησε με πάθος,
διόλου δεν χαμογέλασε, είχε καημό στο βάθος.
Έφυγα και η σκέψη μου διαρκώς με βασανίζει,
στη μάνα μου στο ίδρυμα συνέχεια τριγυρίζει.
Σκέπτομαι τη μανούλα μου μακριά απ' τα παι-
διά της,
μονάχη της στο ίδρυμα να σπάει η καρδιά της.
Λαχτάρα με κατέλαβε για να της φανερώσω
τα πιο μύχια αισθήματα, χαρά για να της δώσω
και από το επίμονο αίσθημα ενοχής μου
ν' απαλλαγώ και θα 'τανε βάλαμο της ψυχής μου.
Να την παρηγορήσω συνέχεια το λαχταρώ.
Αισθάνομαι κι εκείνη, είν' απολύτως φανερό,
το χέρι της απλώνει κι ας είναι τόσο μακριά,
για να παρηγορήσει εμέ, της μάνας η καρδιά.*

ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΧΟΥΣΟΣ
Αντιστράτηγος ε.α.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ

Όθους τους φίλους μας που είναι αποδέκτες της εφημερίδας μας, να ελέγξουν τα στοιχεία τους που αναγράφονται στο φύλλο που λαμβάνουν (βαθμός, ονοματεπώνυμο, διεύθυνση) και να μας ενημερώσουν αν υπάρχει κάποιο λάθος για να το διορθώσουμε αμέσως.

Ζητούμε συγγνώμη αν λόγω αγνοίας ή εκ παραδρομής κάνουμε κάποιο λάθος.